

MATERIALET TIL MELLOMSTUDIENE

Dette heftet inneholder materiale, anvisninger og opplegg for forbundets studier fram til 15/2. Disse "mellomstudiene" skal som tidligere nevnt i direktiv fra SKau omfatte følgende mater:

- 1) Korrigeringsstudier av møtene om dialoetikken og den historiske materialismen:
 - a) det særegne ved motsigelsen
 - b) hovedmotsigelsen i forbundet
 - c) den historiske materialismen
- 2) Oppsummering av grunnsirkelen
- 3) Studier av SUF(m-1)s statutter
- 4) Studier av BOLSJEVIK 1/70

På grunn av forskjellig tempo i ulike lag og grupper, vil ikke alle lag rekke å gå gjennom disse møtene før de begynner de supplerende studiene i februar, og det er heller ikke meningen at alle lag/grupper skal gjennom disse mellomstudiene før de går videre på de supplerende studiene. Dette betyr sjølsagt ikke at de sakene som dekkes av mellomstudiene ikke skal tas opp i laget/ gruppa. Det er ikke nok under mellomstudiene, må sjølsagt tas opp seinere, i en annen sammenheng.

NB: Materialet om forbundets sikkerhet er ikke tatt med i dette opplegget, delvis fordi dette allerede er grundig gjennomgått i en del lag, delvis fordi møtet på BOLSJEVIK ikke skal bli for langt. Ikke desto mindre må dette materialet sjølsagt behandles grundig i alle lag og grupper, men kan bedre tas opp i en annen sammenheng.

På møte 1 bør for det første de tre punktene som er nevnt overfor og som tar opp allminnelige feil, tas opp. For det andre bør gruppa ta opp spesielle feil som er gjrot. Dette møtet bør såleis forberedes godt av styret evt. studieutvalget i laget/gruppa.

STUDIEUTVALGET

INNLEDNING

Det store flertallet av forbundets medlemmer har i løpet av høsten/forvinteren gjennomgått grunnsirkelen i marxismen-leninismen- Mao Tsetungs tenkning og resten av forbundet er nå i ferd med å avslutte disse studiene. Disse massestudiene har uten tvil hevet forbundet opp på et høyere nivå, ført til at forbundet nå i all hovedsak stiller seg på proletariatets ideologi og utgjør det virkelige grunnlaget for forbundets framgang. Vi kan si at medlemmene i høstens studiekampanje har gremet det revolusjonære innholdet i åhva formann Mao lærer oss når han sier:

"Arbeidet med å få et fast grep på den ideologiske fronten er nøkkelloppet når det gjelder å få sveiset hele vårt parti sammen til partiets voldige politiske kamp. Løser ikke partiet denne oppgaven, vil det heller ikke kunne løse noen av sine politiske oppgaver."

Men sjøl om vi har hatt stor framgang med studiene, må vi ikke falle for sjøltilfredshet. I virkeligheten er vi bare ved begynnelsen. Ennå finnes det "huller" i skoleringa på ei rekke områder, og grunnstudiene må suppleres på flere felter. SK har på grunnlag av rapporter og diskusjoner trukket opp linjene for studiene i det kommande halvåret. Disse studiene vil sikkert og visst bringe oss et nytt steg framover.

Men for vi kan ta fatt på denne oppgaven, må vi gjøre opp status for høstens studier. Vi må følge Mao's anvisninger om stadig å gjennomgå vårt arbeid kritisk, avdøkke feil og kvitte oss med dem for å unngå dem i framtida: "Vi må ikke slå oss tilfreds straks vi har nådd et godt resultat; vi må legge en demper på all sjøltilfredshet og stadig kritisere våre egne mangler, på samme vis som vi hver dag vasker oss i ansiktet og feier rommene, for å holde oss sjøl og våre omgivelser reine for skitt."

Allment kan vi vel si at de emnene som har voldt størst besvær og der de betydningste veila har oppstått har emnene diaktikken og den historiske materialismen. Studiene av disse emnene har på enkelte spørsmål vært preget av tillop til dogmatisme, dvs. til å utgå fra teorien istedet for å ta utgangspunkt i de faktiske forholda for å analysere dem med teorien som rettesnor. Dette er sjølsagt ingen tilfeldighet. For marxist-leninister duger det ikke bare å ha kjønnskap til teorien, vi må også ha kjønnskap til de faktiske forholda. Men vi har måttet begynne med å studere den revolusjonære teorien, for uten kjønnskap til den ville vi ikke ha det nødvendige kart og kompass for å gå videre og studere de økonomiske forholda og klassforholda i vårt land idag. Men nettopp fordi vi ennå ikke har gjennomført disse studiene, har det oppstått tillop til dogmatisme under grunnstudiene.

Ikke desto mindre må disse feila avdøkkes og korrigeres der de er oppstått. Om vi ikke gjør det, vil de kunne ligge der som kimer til alvorligere politiske feil i framtida.

1. møte:

- 4 -

A. DET SÆREGNE VED MOTSIGELSEN

Grunnsirkelen stiller spørsmål om hva som for tida er hovedmotsigelsen i forbundet. Svært mange steder har diskusjonen om dette bragt fram foilaktig svar. Ei riktig sammonfetting av dette spørsmålet finnes i BOLSJEVIK 1/70. Denne artikkelen bør studeres av alle grupper, og vi skal ikke her gjenta den, men bare oppholde oss ved ett spørsmål, som avdekker noe av årsaken til at det har oppstått foil.

Et vanlig svar på dette spørsmålet har vært at hovedmotsigelsen går mellom proletarisk og borgerlig ideologi. BOLSJEVIK sier om dette svaret:

"Dette er bedre, men det er ikke bra nok. For hovedmotsigelsen går bostendig her i enhver revolusjonær organisasjon. Skal vi finne ut noe om hovedmotsigelsen i dag, må vi finne

ut hva slags proletarisk og borgerlig ideologi som utgjør de to sidene av motsigelsen."

Hvorfor er svaret ikke godt nok? Fordi det bare griper det allmenne ved motsigelsen. Derfor viser svaret også tilbake til en utbredt mangel ved studiene av dialektikken, nemlig at de ikke har gitt en god nok forståelse for det særegne ved motsigelsen.

Formann Mao lærer oss for å oppnå virkelig konkret kunnskap om en ting, må vi analysere det særegne ved motsigelsene i den. Dette betyr ikke bare at vi må finne hovedmotsigelsen og hovedsida i hver enkelt motsigelse. I BOLSJEVIK pekes det på at vi må avdekke det særegne ved hver av sidene i motsigelsen (se sitatet ovenfor); vi må også avdekke karakteren av motsigelsen og åssen den skiller seg fra andre motsigelser, det særegne ved motsigelsen på hvert trinn i dens utvikling og ved de to sidene på hvert trinn.

Således har det under kapitalismen (allment) bestått en motsigelse mellom proletariat og borgerskap. Denne motsigelsen skiller det kapitalistiske samfunnet fra f.eks. føydalismen, som var preget av motsigelsen mellom føydalherrer og livegne, og er den særegne motsigelsen som skiller kapitalismen fra andre klassesamfunn. Men samtidig er denne motsigelsen allmenn for kapitalismen; motsigelsen består under hele utviklinga av det kapitalistiske samfunnet, og karakteriserer utviklinga av det.

Under kapitalismens utvikling (og også under sosialismen) består det kamp mellom de to sidene i denne motsigelsen, som til tider har slått ut i åpent opprør. Eksempler på dette er Paris-kommunen og Maiopprøret i Frankrike. Men begge disse opprøra, som var uttrykk for et veldig skjerping av motsigelsen mellom proletariat og borgerskap, hadde sin særegenhet som skiller dem fra hverandre. Paris-kommunen lei nederlag bl.a. fordi bondemassehe lot seg mobilisere for reaksjonen; Mai-opprøret lei nederlag først og fremst fordi den franske arbeiderklassen mangla et erfarent kommunistisk parti som sin revolusjonære fortropp.

Helt fra SUF oppsto har det (allment) bestått en motsigelse i forbundet mellom proletarisk og borgerlig ideologi. Men denne motsigelsen er uten tvil av en helt annen karakter i SUF(m-1) i dag enn den var i f. eks. SUF av 1964. Da var borgerlig, pasifistisk ideologi, hovedsida i motsigelsen, dvs. preget forbundets indre og ytre arbeid. Da sto de revolusjonære, som vendte seg mot marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, svakt og hadde mange, tildels sekteriske fæil, mens pasifismen satt langt inne og hadde ei viss gjennomslagskraft utad, mens idag stiller forbundet set i all hovedsak på proletariatets ideologi, mens det stort sett bare finnes rester av borgerlig ideologi

og arbeidsetil i forbundet. Da var motsigelsen antagonistisk, "som ild og vann", i dag er den i hovedsak ikke-antagonistisk og kan hovedsaklig løses med ikke-antagonistiske midler.

Vi ser således at for å virkelig beherske dialektikken, dvs. for å kunne anvende den i praksis, må vi gripe det særegne ved motsigelsen. Det duger ikke bare å gripe det allmenne ved motsigelsen. I så fall ville studiene åav dialektikken bare ha vært bokstudier for oss, og til liten nytte for arbeiderklassens sak.

B. HOVEDMOTSIGELSEN I FORBUNDET

Øptormålet om artikkelen i BOLSJEVIK 1/ 70

C. DEN HISTORISKE MATERIALISMEN

Spørsmålet om hva som for tida er hovedsida i motsigelsen mellom produktivkrefter og produksjonsforhold.

a): Det var feilaktig å ta opp dette spørsmålet i grunnsirkelen. For å kunne svare på dette spørsmålet trengs nemlig for det første en kjønnskap til politisk økonomi som få av medlemmene har i dag - det er jo bl.a. her vårens studier skal legge grunnlaget! - og for det andre kjønnskap til de faktiske økonomiske forholda i vårt land. Å stille spørsmålet var derfor et uttrykk for rester av dogmatisme - å gå ut fra teorien istedenfor fra de faktiske forhold, og spørsmålet er da naturlig nok også blitt angrepet på et dogmatisk vis i mange grupper.?

Men ettersom det allerede er oppstått feil, er det viktig å korrigere dem så fort som mulig. For å gjøre dette, må vi ta utgangspunkt i dialektikken.

b) Hva betyr det at ei side utgjør hovedsida i en motsigelse? Formann Mao lærer oss:

"... bør vi i en hvilken som helst gitt motsigelse ... behandle de to sidene som likeverdige? Igjen nei. I enhver motsigelse er utviklinga av de to sidene ujevn. Iblant synes de å være i likevekt. Dette er imidlertid bare midlertidig og relativt, mens ujevnheten er grunnleggende. Den ene av de to motsatte sidene må være hovedsida, den andre sekundær. Hovedsida er den som spiller den ledende rollen i motsigelsen. En tings natur blir i hovedsak bestemt av hovedsida i motsigelsen den sida som inntar den framherskende stilling" (Om motsigelsen; s.18, understreka her)

Men formann Mao lærer oss også at denne situasjonen ikke er statisk og at de to sidene forvandler seg til hverandre, bytter plass, den overordna sida blir underordna og omvendt, og at tingen (foretelsen) i samsvar med dette endrer karakter. Hva betyr dette når vi tillemper det på motsigelsen mellom produktivkrefter og produksjonsforhold? La oss igjen gå til Mao:

"Noen mennesker tror at dette (at de to sidene forvandler seg til hverandre) ikke er riktig når det gjelder visse motsigelser. For eksempel i motsigelsen mellom produktivkrefter og produksjonsforhold er produktivkreftene hovedsida i motsigelsen ... og det inntreer ingen endringer i deres respektive posisjoner. Dette er den mekanisk-materialistiske oppfatninga. Det er riktig at produktivkreftene ...allmennt spiller den viktigste og avgjørende rollen. Den som forneker dette, er ikke

materialist. Men det må også erkjennes at ... produksjonsforholda ... under visse vilkår framtrer i den viktigste og avgjørende rollen. Når det ikke lenger er mulig for produktivkreftene å utvikle seg uten ei endring i produksjonsforholda, spiller forandringa av produksjonsforholda den viktigste og avgjørende rollen. (samme sted, s.20 - 21, vår understreking)

Vi ser altså:

1) Når kapitalismen er inne i ei akutt krise og den sosialistiske revolusjonen står på dagsordenen, er produksjonsforholda hovedsida. I slike situasjoner vil enten den sosialistiske revolusjonen seire og de kapitalistiske produksjonsforholda vil bli erstatta med sosialistiske, eller kontrarevolusjonen vil seire; odellegginga av produktivkrefter fortsetter og utbygginga består.

2) Produksjonsforholda kan også være hovedsida i tider da det ennå ikke foreligger en revolusjonær situasjon, man da krisetendensene er framtrødende. Kapitalismens mulighet til midlertidig å hindre at det utvikler seg til en sosialistisk revolusjon ligger da i å modifisere (foreta kvantitative, ikke-revolusjonære endringer av) produksjonsforholda. Såleis Utsatte kapitalismen sin undergang ved å utvikle frikonkurranskapitalismen til monopolkapitalismen, ettersom de monopolkapitalistiske produksjonsforholda samevarte litt bedre med den samfunnsmessige karakteren til produktivkreftene, som var i ferd med å sprengje de frikonkurranskapitalistiske produksjonsforholda. (Jfr. krisene i 20-åra.)

Tilsvarende har vi sett hvordan monopolkapitalistene gjennom utvidelse av statssektoren har greid å klare seg over krisene. Denne utvidelse av statssektoren antar en stadig økende karakter, monopoliseringa gjør det samme og ikke misnt blir den statsmonopolistiske kapitalismen et stadig mer framtrødende drag ved storborgerskapets forsøk på å modifisere produksjonsforholda for å utsette sin undergang.

d) Hvilke feil er blitt gjort i studiene?

1) Noen er kommet fram til at produksjonsforholda i dag er hovedsida ut fra følgende kortslutning: "I motsigelsen mellom proletariat og borgerskap er for tida borgerskapet hovedsida. Men borgerskapet representerer og forsvaret de kapitalistiske produksjonsforholda, mens proletariatet, det arbeidende folket, utgjør den viktigste produktivkrafta. Følgelig er også produksjonsforholda hovedsida. Sjøl om konklusjonen her er riktig, er premissene tøv ruskende feilaktige.

Under foydalismen besto produksjonsforholda i at foydalherrene eide produksjonsmidlene (jorda osv.) og også delvis den livegne produsenten. Etter hvert som handelen skjøt fart, teknikken utvikla seg og manufakturindustrien vokste fram, blei de rådende produksjonsforholda til et hinder for den fortsatte utviklinga. Den krevde nemlig at arbeidskrafta blei frigjort fra jorda for å kunne gå inn i kapitalistenes fabrikkar. Da de foydale produksjonsforholda blei erstatta med kapitalistiske produksjonsforhold som resultat av at borgerskapet erstatta foydalherrene som herskende klasse, var dette et framskritt som tillot ei veldig utvikling av produktivkreftene. Etter at de nye produksjonsforholda var oppretta var produktivkreftene uten tvil hovedsida, sjøl om og nettopp fordi borgerskapet var den herskende klassen.

2) En annen utbredt feil har vært at produktivkreftene i dag må være hovedsida, fordi de rådende produksjonsforholda ennå ikke er blitt åtil hinder for utviklinga av produktivkreftene - produktivkreftene utvikler seg fortsatt, og vi har ingen storstilt økelegging av produktivkreftene.

De

- 7 -

Dette er feilaktig. Formann Mao beskriver den allmønnø utviklingstendensen i verden i dag slik: "For hver dag som går råtner fienden mer opp, mens tingene for hvor dag som går, går bedre for oss" I de kinesiske avisenes nyttårsleder heter det at "... det kapitalistiske systemet allerede er innfanget av ei ny og ovormåte akutt allmønnø krise". Mai-opprøret i Frankrike 1968, de italienske arbeidernes veldige streikokamper i dag såvel som LKAB- arbeidernes streik, er uttrykk for denne allmønnø utviklinga.

Også i vårt lang blir drisa stadig mer dominerende og omfattende. Monopolkapitalen forsøker å møte denne utviklinga med mottiltak: "strukturrasjonalisering" med nedlegging av bedrifter som ikke lenger er "lønnsomme" nok, rasjonalisering og tidsstudier, som betyr arbeidsledighet eller oppskrudd arbeidsintensitet for arbeidsfolk, nedsjering av produksjonskostnadene med helsefarlige arbeidsforhold som resultat, osv. Er alt dette ei utvikling av produktivkreftene? Nei. Det er eksempler på det motsatte, nemlig rovdrift på og ødelegging av produktivkrefter.

Innafor de såkalte primærnæringene, er denne utviklinga like tydelig. Krisa innafor fiskerier og jordbruk er ikke eksempel på utviklinga av produktivkreftene, men uttrykk for at produktivkreftene her ikke kan utvikle seg lenger innafor ramme av de rådende produksjons og omsettingsforhold, og resultatet er ødelegging av produktivkrefter og produksjonsmidler (nedlegging av småbruk, dumping av fisk osv.).

Det synes såleis klart at produksjonsforholda for tida er hovedsida i motsigelsen, fordi de rådende produksjonsforholda er blitt til hinder for ei fortsatt utvikling av produktivkreftene.

Denne behandlinga av spørsmålet er summarisk. Dette kommer sjølsagt av at forbundet ennå ikke hargjennomført de studiene av politisk økonomi og av de økonomiske forholda i vårt lang som er nødvendig for å gi spørsmålet ei utførlig behandling. Ikke desto mindre er det viktig at de feila som har oppstått blir korrigert. Hvis ikke vil de kunne ligge som kimer til alvorligere dogmatiske feil seinere.

2. møte OPPSUMERING AV GRUNNSIRKELEN

- 1) Har det funnet sted noen endringer i gruppa under studiene hva angår den kommunistiske stilen, innstillinga til arbeidet osv.
- 2) Hva har studiet av de tre mest leste artiklene betydd i gruppa?
- 3) Har gruppa kommet fram til enighet på de viktigste spørsmåla? Har gruppa under studiene kunnet komme fram til enhet på spørsmål der det tidligere har rådet uenighet? Gi eksempler på spørsmål som er blitt løst under studiene.
- 4) Har studiene ført til bedringer i det praktiske arbeidet, KK-salg, løpeseidolaksjoner osv.?
- 5) Har gruppeledelsen fungert bra? Hvordan har oppmotet vært? Hvordan har gruppedeltakerne forberedt seg? Har det skjedd noen endringer på disse punktene?
- 6) Har studieopplegget vært bra? Konkret kritikk.
- 7) Har spørsmåla tatt opp det viktigste? Har de stimulert til diskusjon?

3. møte STATUTTENE

- 1) Forordet
- 2) Politisk program
- 3) Vedtakter
- 4) Vedtaket om hovedoppgavene

Til forordet og statuttene har vi ikke laga noe spesifisert opplegg, da de spørsmåla som vil måtte behandlas særleg, vil variere fra lag til lag. Lags/ gruppestyrene bør her sjøl tilrettelegge diskusjonen.

NB! Statuttene skal sjølsagt gjennomgås i sin helhet.

4. møte BOLSJEVIK

- 1) Lederen
- 2) Materialot om anarkistgruppa i Trondheim.
- a) Hva er Jetnes hovedfeil i spørsmålet om de revolusjonæres innstilling til makt og vold?
- b) Hvordan skiller Jetnes tese om "enhet nedenfra" seg fra det demokratiske sentralistiske prinsippet for forbundets organisering?
- c) Hva er de ideologiske røttene til Jetnes feilaktige oppfatning av proletariatets diktatur som folkets "sjølorganisering"? Jetne forsøker å framstille skilnaden mellom ham og forbundet i dette spørsmålet som "flisespikkeri". Hvordan skiller hans oppfatning seg fra den marxist-leninistiske oppfatninga?
- d) Hva er klassinnholdet i Trondheim-anarkistenes fraksjonelle plattform?